

Arrest

nr. 87 468 van 12 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaten D. ANDRIEN & E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 november 2010 en heeft zich op 24 november 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 4 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 10 januari 2012.

1.3. Op 9 mei 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 mei 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Palestijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de Gazastrook. Volgens uw verklaringen bent u geboren op 10 juli 1989, in het vluchtelingenkamp van Jabaliya. In augustus 2008 huwde u, zonder toestemming van uw ouders, met Tarek Farid wiens familie Fatah aanhangers waren. Uw familie daarentegen zouden Hamas vertrouwelingen zijn. U verklaarde dat uw echtgenoot voor Fatah zou hebben gewerkt. Hij zou foto's hebben gemaakt van een wapenopslagplaats van Hamas. Hamas zou hier achter zijn gekomen en uw echtgenoot op 9 november 2010 hebben gearresteerd. Na zijn arrestaties werd uw woning verscheidene keren bezocht door leden van Hamas. Uw echtgenoot slaagde er evenwel in om met behulp van een vriend, Abdelkarim genaamd, te ontsnappen uit de gevangenis. Nog diezelfde avond werd u door deze Abdelkarim opgehaald en vluchtte u samen met uw echtgenoot naar Egypte via het tunnelcomplex in Rafah. Daar u niet de financiële middelen had om allen naar België te komen, reisden enkel u en uw dochter verder naar België. U vertrok per schip uit Cairo en kwam op 23 november 2010 aan in België. De volgende dag, op 24 november 2010, maakte u bij de Belgische autoriteiten kenbaar nood te hebben aan internationale bescherming.

U legt geen enkel document voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Op basis van uw verklaringen dient er te worden vastgesteld, dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering afkomstig te zijn van de Gazastrook. Vooreerst legt u geen enkel identiteitsbewijs of enig ander begin van bewijs van uw identiteit en herkomst voor. U verklaart dat u uw identiteitsdocumenten in uw woonst in het vluchtelingenkamp van Jabaliya zou hebben achtergelaten (CGVS, p. 12-13). Ook beschikt u over geen enkel ander begin van bewijs in verband met uw herkomst uit de Gazastrook. Daar u geen contact meer onderhoudt met familieleden uit de Gazastrook, zou u in de onmogelijkheid verkeren om alsnog documenten voor te leggen die uw herkomst zouden kunnen staven (CGVS, p.5). Bovendien zou jullie woonst omsingeld zijn door Hamas, waardoor niemand de woning zou hebben durven betreden (CGVS, p.13).

Bij deze uitleg kunnen evenwel de nodige kanttekeningen worden geplaatst. Zo is het bijzonder opmerkelijk dat u via vrienden van uw echtgenoot geen enkel bewijs zou kunnen voorleggen dat uw herkomst of die van uw dochter en echtgenoot uit de Gazastrook zou kunnen staven. U geeft hiervoor als reden op dat uw woning door Hamas zou worden omsingeld. Het is echter weinig aannemelijk te noemen dat leden van Hamas, gezien de woonst sinds november 2010 niet meer bewoond is (CGVS, p.22), thans nog steeds de woning zouden omsingelen. Bovendien is het onbegrijpelijk dat er geen contact zou kunnen worden opgenomen met uw ouders of schoonouders teneinde hen te vragen u documenten te verschaffen waaruit de herkomst van u, uw dochtertje of uw echtgenoot uit de Gazastrook afgeleid zou kunnen worden. Dat u niet weet waar uw ouders momenteel zouden verblijven is een argument dat moeilijk staande blijft. Zo verklaarde u immers in eerste instantie spontaan en expliciet dat uw ouders thans nog steeds in Jabaliya kamp in de al Saftawi straat woonachtig zouden zijn (CGVS, p. 3). Wanneer u meerdere keren werd gevraagd hoe hun afkeer tegenover uw huwelijk met Tarek Farid zich concreet manifesteerde, betoogde u uiteindelijk opmerkelijk genoeg dat uw ouders zouden zijn verhuisd en dat u niet weer waar ze momenteel verblijven (CGVS, p. 4). Deze inconsistentie doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake daar u, en zoals reeds aangestipt, zeer expliciet was in uw eerdere verklaring dat uw ouders nog steeds op het 'oude adres' wonen.

Opmerkelijk is dat u bovendien geen enkel bewijs kan voorleggen van uw beweerde registratie bij UNRWA (CGVS, p.14). U zou een UNRWA school hebben bezocht, medische verzorging hebben genoten via UNRWA en ook in aanmerking zijn gekomen voor voedselpakketten (CGVS, p.14). Gezien u heeft nagelaten enig document voor te leggen waaruit uw UNRWA registratie zou kunnen blijken, heeft het CGVS, met uw toestemming, navraag gedaan bij UNRWA Gaza om te achterhalen of u

aldaar gekend bent. UNRWA heeft deze vraag negatief beantwoord en laten verstaan dat uw naam nergens in haar registers voorkomt (zie antwoorddocument toegevoegd aan uw administratief dossier). Dit is toch wel een zeer opmerkelijk gegeven. Er kan dan ook worden betoogd, dat de afwezigheid van enig begin van bewijs van uw identiteit/nationaliteit/origine en het ontbreken van enige aanvaardbare verklaring hiertoe, een ernstige contra-indicatie is van uw beweerde herkomst uit de Gazastrook.

Voorts wijst het Commissariaat-generaal er op dat uw kennis aangaande uw beweerde woonplaats Jabaliya kamp dusdanig ontoereikend is, dat deze onwetendheden verder afbreuk doen aan uw beweerde afkomst uit de Gazastrook. Zo verklaarde u dat u heel uw leven woonachtig bent geweest in Jabaliya kamp in de al Saftawi straat (CGVS, p. 3). Zoals duidelijk blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, ligt deze straat duidelijk niet in Jabaliya kamp, maar in Jabaliya stad. Eveneens beweert u dat het al Shifa ziekenhuis in Jabaliya zou liggen, terwijl dit gevestigd is in Gaza stad (CGVS, p.6). U stelde bovendien naar school te zijn geweest in het Jabaliya vluchtelingenkamp, meer bepaald in een UNRWA school genaamd al Mamouniya (CGVS, p.7). Volgens informatie waar het CGVS zich op baseert ligt deze school niet in het vluchtelingenkamp Jabaliya maar eveneens in Gaza stad. U gevraagd wat uw favoriete plek was in Jabaliya vluchtelingenkamp, waar u het liefst naar toe ging, antwoordt u de al Rimal wijk. Daar waren er naar uw zeggen plaatsen waar mensen rust kunnen vinden. U gevraagd of deze wijk in Jabaliya vluchtelingenkamp is gesitueerd, stelt u 'dat was in de wijk al Rimal'. Nogmaals duidelijk gevraagd waar de al Rimal wijk precies ligt, stelt u dat deze toch niet in het vluchtelingenkamp van Jabaliya zou liggen. U vervolgens gevraagd waar deze wijk dan wel gesitueerd kan worden op de Gazastrook, moet u het antwoord schuldig blijven, een vaststelling die de nodige verbazing wekt gezien u dit als een favoriete plek bestempelde (CGVS, p.25). Uit informatie blijkt daarenboven dat de al Rimal wijk eveneens in Gaza stad is gelegen. Voorts werd u gevraagd wie aan het hoofd stond van Fatah in uw wijk. U antwoordt hierop dat dit Samih al Madhoun zou zijn (CGVS, p.25). Het is echter weinig aannemelijk dat het hoofd van de al Aqasa Brigades die woonachtig was in Beit Lahiya, de locale voorman van Fatah zou zijn geweest in het vluchtelingenkamp van Jabaliya. Evenmin weet u waar het lokale Fatah kantoor zou zijn gelegen in de wijk, een gegeven dat andermaal verbazing wekt daar uw echtgenoot toch een aanhanger van deze partij zou zijn geweest en u zichzelf nu toch ook eerder ziet als 'pro Fatah' (CGVS, p.7-8, 25). U gevraagd waar u in 2007 na de coup, uw nieuwe identiteitskaart bent gaan afhalen, kan u hier evenmin een antwoord op geven (CGVS, p. 17). Ook kan u niet antwoorden op de vraag waar UNRWA is gevestigd op de Gazastrook ofschoon u toch beweert bij dit VN agentschap geregistreerd te zijn geweest (CGVS, p. 14-15). Gezien u verklaarde hier geboren en getogen te zijn en gezien de al Rimal wijk uw favoriete plek is en het UNRWA kantoor net in deze wijk is gevestigd te Gaza stad, zo blijkt uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, is dit andermaal toch een frappant gegeven. U gevraagd waarom u dit toch voor u belangrijke gebouw niet weet te situeren, stelt u voorop enkel de plek te kennen waar u woonachtig bent (CGVS, p. 15). Deze uitleg is hoogst opmerkelijk gezien net uw kennis over uw directe leefwereld zoals uit voorafgaande blijkt, bijzonder beperkt is. Want opmerkelijk genoeg slaagt u wel in verschillende vluchtelingenkampen op de Gazastrook juist te situeren, kent u de namen van enkele Israëlische nederzettingen, kent u de verbindingsweg Salah id Din tussen het noorden en het zuiden van de Gazastrook, weet u wanneer de Israëlische troepen zich hebben terug getrokken uit de Gazastrook, wanneer er verkiezingen zijn geweest, wanneer de coup door Hamas heeft plaatsgevonden en tenslotte wanneer de Israëlisch operatie 'Gegoten Lood' heeft plaats gevonden (CGVS, p. 15- 16).

Uw algemene kennis over de Gazastrook staat echter in schril contrast met uw onwetendheden over uw directe leefomgeving. Er kan dan ook moeilijk tot een andere conclusie worden gekomen dan dat deze algemene kennis een eerder ingestudeerd karakter heeft.

Dat aan uw beweerde herkomst uit de Gazastrook geen geloof kan worden gehecht blijkt ook uit de door uw geschetste reisweg. Zo verklaarde u dat de tocht door de tunnels, die de Gazastrook met Egypte verbinden, 45 tot 60 minuten duurde (CGVS, p. 9). Uit informatie waar het CGVS zich op baseert blijkt evenwel dat deze passage slechts 10 minuten in beslag neemt. Dit is toch wel een opmerkelijk verschil. Wanneer u vervolgens werd gevraagd hoelang de reis duurde van Rafah tot Cairo, stelt u dat u deze afstand per auto in 2 uur heeft afgelegd (CGVS, p. 10). Ook dit is weinig geloofwaardig gezien de afstand tussen Cairo en Rafah toch een kleine 400 kilometer in vogelvlucht bedraagt. Voorts stelt u dat u in Cairo een rechtstreekse passagiersboot heeft genomen naar België. U stelt vooreerst expliciet dat de eerste halte in België was (CGVS, p. 11). Gevraagd waar in België u aan wal bent gestapt, stelt u dit niet te weten (CGVS, p. 12). U geconfronteerd met het feit dat er geen rechtstreekse ferryroute tussen Cairo en België bestaat, past u uw verklaring aan en stelt u verschillende tussenstops te hebben

gemaakt (CGVS, p. 11). Hoe het ook zij, uit bovenstaande verklaringen blijkt duidelijk dat er aan de door u vooropgestelde reisweg geen geloof kan worden gehecht.

Uw beweerde afkomst uit de Gazastrook kan op basis van bovenstaande verklaringen niet worden weerhouden. Daar er geen geloof wordt gehecht aan uw herkomst, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u er zou hebben meegemaakt. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Wegens het afleggen van frauduleuze verklaringen betreffende uw herkomst is het evenmin mogelijk in te schatten of er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet), de artikelen 197, 198, 199 en 203 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979), de zorgvuldigheidsplicht en het behoorlijk bestuur, de algemene rechtsbeginselen “audi alteram partem” en het recht op verdediging en op tegenspraak, voert verzoekster aan dat artikel 57/7ter toelaat een asielaanvraag als geloofwaardig te achten zonder dat er per se documenten neergelegd werden en verzoekster een deugdelijke verklaring gaf voor de onmogelijkheid om documenten te bekomen. Verzoekster vervolgt dat er veel vervalste UNRWA inschrijvingen de ronde doen en stelt dat haar vader voor haar zulk een vervalst document kocht. Verzoekster verwijst naar artikel 17§2 van het KB van 11 juli 2003 en betoogt dat het gehoor werd afgehandeld zonder dat zij het recht kreeg om zich te verdedigen en zij ook niet werd geconfronteerd met de belangrijke informatie van de navraag bij de UNRWA in Jerusalem. Verzoekster vergelijkt de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de procedure in strafzaken, en onderneemt een poging om een aantal weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren. Tot slot meent zij dat door zich enkel op de beweerde onduidelijke herkomst te baseren, zonder enig onderzoek van het asielrelaas de verwerende partij niet alle elementen in acht genomen heeft.

2.2. Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR stelt de Raad vast dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.3.1. Verzoekster beroept zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen “audi alteram partem, recht op verdediging en op tegenspraak”, doordat de commissaris-generaal zijn beslissing nam op basis van haar verklaringen tijdens het gehoor waarbij zij niet het recht kreeg om zich te verdedigen en zij ook niet geconfronteerd werd met de informatie van de UNRWA waarvan de inhoud niet vóór het nemen van de beslissing aan haar werd bekendgemaakt. Nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen onderzoeksbevoegdheid heeft, het onderzoek enkel de commissaris-generaal toekomt, verzoekster maar dertig dagen heeft om het verzoekschrift in te dienen, de inachtneming van nieuwe gegevens beperkt is en de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schriftelijk verloopt, is het onverenigbaar met hoger genoemde beginselen dat het onderzoek voor de commissaris-generaal op inquisitoriale wijze plaatsvindt en het resultaat ervan niet wordt meegedeeld voordat er een beslissing wordt genomen, aldus nog verzoekster.

Verzoekster stelt eveneens dat, net zoals de procedure in het strafrecht, de procedure bij de commissaris-generaal tegensprekelijk moet zijn, zo niet worden de rechten op verdediging geschonden. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd en teruggestuurd naar verwerende partij voor een tegensprekelijk onderzoek, waarbij de informatie aan verzoekende partij wordt overgemaakt en zij de nodige tegenbewijzen en opmerkingen kan brengen.

2.3.2. Waar verzoekster van mening is dat zij het recht heeft om voorafgaandelijk gehoord te worden volgens het principe "*audi alteram partem*" en het tegensprekelijke debat, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

In casu blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord op 10 januari 2012 en dat haar op 7 februari 2012 een 'verzoek om inlichtingen' werd verstuurd, met name een formulier voor het onderzoeken van de registratie van verzoekster bij UNRWA (administratief dossier, stukken 6 en 4). Derhalve heeft zij ruimschoots de kans gekregen haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen, zodat de schending van de hoorplicht niet kan worden aangenomen. Er bestaat daarenboven geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat, zodat verzoekster niet aantoonbaar hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter kent. De stukken met betrekking tot de weigeringsmotieven, met name de informatiebronnen (landeninformatie), het resultaat van het onderzoek bij UNRWA en de gehoorverslagen, bevinden zich in het administratief dossier en verzoekster had, gebruik makend van haar inzage-recht, de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissingen neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) er geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters bewering afkomstig te zijn van de Gazastrook, zoals omstandig wordt toegelicht, (ii) omdat zij geen enkele document kan voorleggen van haar beweerde registratie bij de UNRWA, (iii) bij navraag bij de UNRWA deze organisatie heeft laten verstaan dat haar naam nergens in haar registers voorkomt, (iv) haar kennis van haar beweerde woonplaats dusdanig ontoereikend is dat verder afbreuk wordt gedaan aan haar beweerde afkomst uit Gaza, (v) haar algemene kennis over de Gazastrook in schril contrast staat met haar onwetendheden over haar directe leefomgeving, en (vi) er geen geloof wordt gehecht aan haar herkomst, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zij er zou hebben meegemaakt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 mei 2012 (CG nummer 1022167), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS, nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.5. Waar verzoekster zich beroept op artikel 57/7ter en stelt dat dit artikel toelaat een asielaanvraag geloofwaardig te achten zonder dat er per se documenten neergelegd moeten worden, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs indient van haar identiteit en afkomst uit Gaza, de identiteit en de afkomst van haar dochter, haar huwelijk met een Palestijn uit Gaza, en dat uit onderzoek bij de UNRWA blijkt dat geen spoor gevonden is in de registers van de UNRWA in Jerusalem van verzoeksters naam als vluchteling in Gaza die steun en bescherming geniet van deze internationale organisatie.

Dat verzoekster in de onmogelijkheid zou zijn enig document voor te leggen omdat het huis nog steeds omsingeld is en zij niet weet waar haar ouders wonen, is niet ernstig vermits (i) haar echtgenoot in Egypte zou verblijven en met de hulp van vrienden de Gazastrook zou hebben verlaten zodat het ongeloofwaardig is dat verzoekster via haar echtgenoot geen documenten zou kunnen bekomen, (ii) bezwaarlijk geloof kan worden gehecht aan haar relaas dat het huis na al die jaren nog omsingeld is, en

(iii) het niet aannemelijk is dat zij niets meer van haar ouders en familie zou weten, al was het maar via de vrienden die haar hielpen, indien zij in werkelijk in Gaza woonachtig zouden zijn. Overigens stelt verzoekster aanvankelijk tijdens het gehoor "*Eigenlijk mijn ouders wonen nog altijd op dit adres (...)*" (gehoor CGVS, p. 3) zodat opgemerkt moet worden dat de verklaringen worden aangepast al naargelang de gestelde vragen. Daarenboven kan redelijkerwijs worden aangenomen dat, indien verzoeksters relaas op enige waarheid berust, namelijk dat zij uit de Gaza afkomstig is en meer bepaald al Jabaliya-vluchtelingenkamp en zij en haar familie steun ontvingen via de UNRWA, bij het onderzoek op vraag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingesteld bij UNRWA, verzoeksters naam wel zou zijn teruggevonden bij de registratie, wat in casu niet het geval is. Waar verzoekster stelt dat zij niet werd geconfronteerd met deze bevindingen, wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens het gehoor toestemming heeft gegeven om haar registratie bij UNRWA na te gaan (gehoor CGVS, p. 14) en het resultaat van het onderzoek toegevoegd is aan het administratief dossier en dat indien verzoekster kritiek zou hebben op de resultaten niets haar belette om dit concreet toe te lichten, wat in casu niet het geval is. De Raad merkt nog op dat de asielaanvraag niet enkel wordt afgewezen omdat verzoekster geen documenten voorlegt met betrekking tot haar identiteit en afkomst, doch tevens omdat zij ook middels coherente verklaringen niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Gaza.

Waar verzoekster nog verwijst naar haar leeftijd en afkomst uit een traditionele gemeenschap waar een alleenstaande vrouw moeilijk op een individuele manier stappen kan ondernemen, wijst de Raad erop dat niets een jonge alleenstaande vrouw uit een traditionele gemeenschap belet om de waarheid te spreken of om eenvoudigweg haar echtgenoot te contacteren en documenten te laten opsturen. In de mate verzoekster in het verzoekschrift nog voorhoudt dat zij nooit buitenshuis heeft gewerkt en enkel lagere school heeft gelopen, merkt de Raad op dat uit de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster hoger middelbaar onderwijs heeft gevolgd en haar diploma behaalde in 2007 (zie ook gehoor CGVS, p. 7).

2.6.1. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Gaza, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoekster. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekster van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekster daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de

onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.6.2. Wat verzoeksters profiel betreft kan worden vastgesteld dat zij voorhoudt geboren en getogen te zijn in Gaza in het vluchtelingenkamp Jabaliya, en dat zij daar middelbaar onderwijs heeft gevolgd en haar diploma behaalde in 2007. Vermits verzoekster tot de leeftijd van ongeveer 18 jaar naar school ging, mag aangenomen worden dat zij afdoende toelichtingen kan geven over haar leefomgeving in het vluchtelingenkamp.

2.6.3. Niettegenstaande verzoekster tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal stelt dat zij de regio's "*rondom ons (niet kent)*" en zij "*enkel de plaats waar (zij) woont (kent)*" (gehoor CGVS, p. 15), merkt de Raad op bij het lezen van het gehoorverslag dat verzoekster de nederzetting in de Gazastrook kent, de verschillende vluchtelingenkampen, de ligging van Beit Hanoun, de verbindingsweg tussen noord en zuid Gaza, de belangrijkste persoon van Fatah in de Gaza, de verkiezingen en de machtsovername van Hamas en het hoofd van Hams in Gaza (gehoor CGVS, p. 15-16-17).

Andere gegevens die verzoekster verschaft over haar afkomst komen niet overeen met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Zo stelt verzoekster dat zij haar hele leven in "Sharia Saftawi", "Jabaliya Camp" heeft gewoond, terwijl deze straat volgens de map niet gelegen is in het vluchtelingenkamp maar in de stad Jabaliya. Haar dochtertje zou geboren zijn in het Shifa-ziekenhuis in Jabaliya terwijl dit ziekenhuis in Gaza stad ligt. Gevraagd naar haar favoriete plek in het vluchtelingenkamp stelt verzoekster "*de wijk al Rimal*" terwijl zij niet kan preciseringen waar deze wijk dan wel moet liggen en blijkt dat dit een wijk is uit Gaza-stad. Voorts is het niet aannemelijk, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, dat het hoofd van de al Aqsa Brigades, Samih al Madhoun die woonachtig is in Beit Lahiya, in het noorden van de Gaza zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, de lokale voorman van Fatah zou zijn in het vluchtelingenkamp Jabaliya. De Mamouniya school waar verzoekster school zou hebben gelopen ligt evenmin in Jabaliya maar in Gaza stad.

In de mate verzoekster stelt dat de tolk er niet bij zei dat haar lievelingsplek in het Jabaliya kamp moest zijn, wijst de Raad erop dat het weinig ernstig is dat verzoekster haar lievelingsplek niet eens wist te preciseren (gehoor CGVS, p. 25).

De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht en correct tot het besluit komt dat de algemene kennis die verzoekster heeft, eerder een ingestudeerd karakter heeft.

2.6.4. Artikel 17§2 van het KB van 11 juni 2003 bepaalt dat indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen, hij de asielzoeker hierop dient te wijzen in de loop van het gehoor en zijn reactie daarop te noteren. In tegenstelling tot wat verzoekster meent wordt haar asielaanvraag niet geweigerd omwille van tegenstrijdige verklaringen maar omdat zij ook middels haar verklaringen niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van het vluchtelingenkamp al Jabaliya, nadat vastgesteld werd dat zij geen enkel begin van bewijs indient van haar identiteit en afkomst en niet gekend is bij de UNRWA zoals blijkt uit onderzoek gevraagd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad herhaalt dat uit geen enkel wet of koninklijk besluit voortvloeit dat de commissaris-generaal de betrokkene moet confronteren met de motieven van zijn beslissing.

2.7. Daar gelaten de vraag hoe lang het geduurd zou hebben om via de tunnel Egypte te bereiken, stelt de Raad vast dat verzoekster daarmee de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt noch ontkracht waarin wordt vastgesteld dat zij ook ongeloofwaardige verklaringen aflegt over haar reis van Rafah naar Cairo, en haar boottocht van Cairo naar België. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekster vergezeld was van haar 1-jarige dochter zodat niet in het minst aannemelijk is dat zij zonder enige voorzorg te nemen, laat in een onbekende stad aangekomen, op zoek moet gaan naar een plaats om te logeren, Marokkanen of Algerijnen tegenkomt die haar naar het noord-station sturen (gehoor CGVS, p. 12).

2.8. Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Gaza kan ook geen enkel geloof worden gehecht aan haar vluchtrelaas, namelijk dat zij het Jabaliya vluchtelingenkamp ontvluchtte nadat haar echtgenoot als aanhanger van Fatah, door Hamas werd opgepakt en gefolterd omdat hij foto's had genomen van een wapenopslagplaats.

2.9. Na grondige lezing van het gehoorverslag komt de Raad tot de conclusie dat verzoeksters bewering vanaf haar geboorte tot haar vertrek in Gaza, (Jabaliya vluchtelingenkamp) te hebben geleefd niet aannemelijk is. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoekster niet de waarheid vertelde en evenmin enig begin van bewijs indient over haar identiteit en afkomst uit Gaza in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat verzoekster volgens haar verklaringen in contact staat met haar echtgenoot zodat het niet aanvaardbaar is dat zij geen enkel bewijs indient van haar identiteit en de identiteit van het kind dat haar vergezeld.

Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekster bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken, waaronder de resultaten van het onderzoek bij UNRWA waaruit blijkt dat de naam van verzoekster niet geregistreerd is.

2.11. In dat mate verzoekster volhardt dat er “essentiële elementen ontbreken die inhouden dat” “Uw Raad geen hervormingsarrest kan vellen”, benadrukt de Raad dat hij de beslissing slechts kan vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS